

der var vedtaget af det overveiende Flertal af Kirkekommissionens Medlemmer. Naar dette imidlertid forholder sig saaledes, skulde det synes, at man deraf efter almindelige Regler kunde udbrage en nogenlunde sikker Slutning angaaende Landstingets Stilling til Forslaget i den her foreliggende Skikkelse, og hvad Regjeringens Stilling angaar, kan der jo ikke i den Henseende være nogen Tvivl tilbage. Under Sagens Behandling i Folkethinget i forrige Samling har jeg havt Leilighed til at udtale mig om dette Forslag med saa stor Styrke og Fuldstændighed, som det var mig mulig, og jeg tror ogsaa derigjennem at have lagt den Opfattelse, hvoraf jeg var gjennemtrængt, klart for Dagen, saaledes at jeg gjerne tør henvise dem, der maatte ønske at kjende den, til den Udvikling, som jeg dengang gav. Jeg har i mit Liv havt rigelig Leilighed til at blive bekendt med de mangfoldige Forhold, som maa tages under Overveelse ved Løsningen af det her foreliggende Spørgsmaal. Da Forslaget blev indbragt i forrige Session havde jeg derfor netop i denne Sag en meget fast Overbevisning, og jeg skal tilføie, at det sidst foreløbne Aar har givet mig en yderligere rig Erfaring i denne Retning, hvilken kun har styrket min tidligere Overbevisning. Jeg skal derfor her blot gjentage den. Ytring, hvormed jeg sidst sluttede Forhandlingerne, nemlig, at det er min inderlige Overbevisning, at en Ordning som den, der her er foreslaaet med Hensyn til Præsteembeters Besættelse, vilde være skadelig og uheldbringende ikke blot for enkelte Menigheder, men ogsaa for Folketirken i det Hele; jeg holder mig overbevist om, at den nuværende Ordning, hvilke Svagheder den end kan have — dem har jeg ogsaa tidligere selv fremhævet — dog vil være langt at foretrække for hin.

Bossen: Ja! Forslagsstillerne kunne jo ikke herefter hengive sig til noget begrundet Haab om at kunne bringe denne Sag videre til Udførelse, efterat den høitærede Minister har afgivet den Erklæring, at han anser det foreliggende Forslag for at være skadeligt og uheldbringende. Jeg skal derfor nu kun med nogle faa Ord pege paa, hvad der

er de væsentligste Forskjelligheder mellem de to Forslag, som have foreligget her i Thinget, nemlig det Forslag, som ifjor kom fra den høie Regjering, og Forslaget i den Form, som det fik ved Behandlingen her i Folkethinget. Det kan ikke være Tanken her at kunne komme ind paa Enkeltheder, idet vort Dufte er, som jeg, tillod mig at sige ved Forslagets Indbringelse, at det som det nu foreligger maa komme ind i Landstinget, hvor det ikke tidligere har været til Behandling i denne Form, idet vi deraf vente os noget Udbytte. Der har været Klage over Rigsdagssamlingernes Længde og Mangel paa Udbytte, og der har været anvist adskillige Veie til at komme bort herfra. En væsentlig Grund til det lille Udbytte af Sessionerne har imidlertid ofte været den, at Arbejderne ere bleyne liggende halvt færdige ved Sessionens Slutning i en Form, som gjorde det nødvendigt, at Behandlingen af Sagen, naar den atter optoges, maatte begyndes forfra. Den forrige Samling havde dog den Fordel, at Folkethinget naaede til at føre omtrent alle de foreliggende Sager gjennem, de befalede Behandlinger, og det er nu nogle af disse, som Forslagsstillerne have tilladt sig at forelægge paany paa det Standpunkt, hvortil de vare førte i forrige Samling. Paa denne Maade knyttes den ene Sessions Arbejde til den anden og vi kunne ikke andet end haabe, at der ad denne Vei efterhaanden vil kunne frembringes et større Udbytte. Jeg skal som sagt ikke inklade mig paa egentlige Enkeltheder, men kun paapege de væsentligste Grundforskjelligheder mellem Regjeringens Forslag og saaledes som dette blev omdannet i Folkethinget. Den ene Hovedforskjel er den, at Regjeringens Forslag indvømmede Menighedsudvalgene en raadgivende Magt med Hensyn til Præsternes Kaldelse, medens Forslaget efter Folkethingets Omdannelse ifjor og som det nu foreligger paany, giver Udvalget, om ikke en lovgivende Magt, saa dog en væsentlig Indflydelse paa Sagens Afgjørelse. Der foreligger altsaa atter her en Strid med Hensyn til, om Myndigheden skal være lovgivende eller raadgivende, men da vi paa andre Omraader i vort politiske Liv ere komne fra den raadgi-